

Вечъ три години хорски свинье пасж.
 Сухъ хлѣбъ ми даватъ катъ на псе,
 И него въ три дни еднѣжъ само виждамъ.
 О, горко, горко! Горко менъ!

Явление II.

Иванчо и Ефремъ.

Ефремъ: Какъ? Тука ли си?! Гдѣ ти сж свинетѣ?
 Бездѣлнико, пакъ ли ги изгуби?

Иванчо: Ахъ, милость, милость! милий господине.

Ефремъ: За какво?
 За дѣто губишъ всѣкой день по свине,
 И днеска всички? О, добръ!
 А знаешъ ли ти, глупчо, ненадѣжентъ,
 Че Богъ ще пустне грѣмъ да ни избие
 Ей за такива, като тѣбъ?

Иванчо: Не се гиѣвете, господарю, ей ги!
(показва съ ржка).

Ефремъ: Ей ги! А гдѣ сж Лиса, Виза, Пера?

Иванчо: И тѣ сж тука; ей ги, ей ги всички!...
 Но малко хлѣбецъ, господарю, дайте!
 Вечъ три дни, клетникъ, нищо не съмъ хапналъ...
 Като гадъ
 Ще умрѣ отъ гладъ...

Ефремъ: Да, хлѣбецъ! Само да ядешъ....
 А пържени яйца не щешъ?
 Ти взе вечъ много да си позволявашъ,
 Приятелю мой. Но я слушай малко:
 Наистина ли ти си ялъ
 Отъ този желядъ, що съмъ далъ
 За мойтѣ свинье?

Иванчо: Ахъ, прости!
 По три дни мъчно се търпи...
 Та често пѣти съ желядецъ прѣкарвамъ....

Ефремъ: Кога е тѣй, ти трѣбва и да знаешъ,
 Че не обичамъ тѣй да ме подяждашъ.